

บทที่ 1

ยามพลบค่ำซึ่งเป็นช่วงต่อของเวลากลางวันกับกลางคืน แสงสีส้มจากดวงอาทิตย์อาบไล้ไปทั่วผืนฟ้า ผุ่งวิหคพากันบินกลับรังเช่นเดียวกับคนที่เลิกงานแล้วต่างมุ่งหน้ากลับบ้าน ทว่าภายใต้แสงสียามพลบค่ำแบบนี้กลับมีชนกลุ่มหนึ่งที่เพิ่งจะลี้มตาปรับราตรีอันแสนยาวนานหลังการพักผ่อนมาอย่างเต็มที่

เอริค ไปตื่นขึ้นมามาท่ามกลางความมืด เพราะม่านหน้าต่างในห้องเป็นแบบหนาจนแสงอาทิตย์ส่องเข้ามาไม่ได้ไม่ว่าจะเป็นเวลาไหน

เขาลุกขึ้นไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า จากนั้นจึงไปที่ห้องหนังสือและหยิบพู่กันฝึกเขียนตัวอักษรรอเวลาออกจากบ้านซึ่งเป็นกิจวัตรประจำวันของเขา

เขาเหลือบมองปฏิทิน วันนี้จะมีแม่บ้านทั้งคนเก่าและคนใหม่มามอบหมายงานกัน

เขาคิดว่าเรื่องนี้ น่าจะเป็นนิมิตหมายที่ดี เพราะแม่บ้านคนเก่าแอบชอบเขา ทำให้นอกจากจะต้องรักษาระยะห่างกับเธอแล้ว เขายังต้องแกล้งทำให้เธอเข้าใจผิดคิดว่าเขาเป็นพวกไม้ป่าเดียวกันเพื่อให้เธอลื้มเลิก

6 ตำนานรักฉบับแวมไพร์

ความคิดที่จะจีบเขา แต่มันไม่สมเหตุผลผลเอาเสียเลย เขาเป็นถึงนายจ้าง
เชียวนะ ความใจดีและความอดทนก็มีขีดจำกัดเหมือนกัน

ประสาทมัมผัสที่ไวกว่าคนทั่วไปทำให้เขาได้ยินเสียงประตูลิฟต์เปิด
เสียงฝีเท้าใกล้เข้ามาเรื่อยๆ เขาจึงเดินออกจากห้องเตรียมไปเปิดประตูและ
แยกกลิ่นได้สองกลิ่นในทันที กลิ่นหนึ่งเป็นกลิ่นที่เขารู้จัก อีกกลิ่นเป็นกลิ่น
ที่เขาไม่คุ้นเคย

เขาหลับตาลงพลาจสุดท้ายใจเข้า พลันนึกถึงผืนหญ้า น้ำค้าง และ
แสงแดด เขาไม่ชอบแสงแดดมาแต่ไหนแต่ไร แต่ต้องยอมรับว่ากลิ่นนี้
ดมแล้วรู้สึกสดชื่นเหลือเกิน

อืม...อย่างน้อยแม่บ้านคนใหม่ก็มีข้อดีอย่างหนึ่ง กลิ่นของเธอ
ดีเหลือเกิน รอลึกพักให้เขาสนิทสนมกับเธอมากกว่านี้ เขาจะชวนเธอไป
ตรวจสุขภาพฟรีที่โรงพยาบาลและแอบเจาะเลือดเธอ เลือดเธอจะต้องเป็น
อาหารชั้นยอดแน่ แค่คิดเขาก็อดรู้สึกตื่นเต้นไม่ได้แล้ว

สองคนนั้นยังคงอยู่ตรงระเบียงทางเดินนอกห้อง ทว่าแม้จะมี
ผนังขวางกั้น เขากลับได้ยินเสียงอันคุ้นเคย

"คุณไปทำงานเฉพาะทาง อายุไม่เท่าไรก็เป็นถึงศัลยแพทย์ เขาเป็น
ผู้ชายที่สุภาพแถมยังรูปหล่อ แต่กลับไม่ชอบผู้หญิง น่าเสียดายจริงๆ!"

นั่นเป็นเสียงของฮาน่า อู๋ แม่บ้านคนเก่าของเขา เธอพูดได้ดี
หวังว่าแม่บ้านคนใหม่จะเชื่อและไม่ทำตัวอ้อยอองเขา

แอ็ด!

ประตูเปิดออก ฮาน่าเดินนำเข้ามา ตามมาด้วยหญิงสาวผมยาวที่มี
รูปร่างผอมบาง เธอมีหน้าตาหมัดจดและดูประหม่าเล็กน้อย รูปร่าง
แบบนี้จะเป็นแม่บ้านได้จริงๆ เหรอ ทำงานบ้านแล้วเธอจะเหนื่อยจนเป็น
ลมหรือเปล่านะ

แต่นั้นไม่ใช่ประเด็นสำคัญในตอนนี้ ตอนนี้ประเด็นสำคัญคือกลิ่น
ของเธอกำลังทำให้เขาหลงหัวปักหัวปำ ตอนเธอเดินเข้ามาเหมือนได้นำพา
แสงอาทิตย์เข้ามาด้วย แต่เขากลับไม่รู้สึกแสบตาหรือไม่สบายตัว เธอ

เหมือนแสงอาทิตย์ยามเช้าที่สาดส่องตอนที่ฟ้ายังไม่สว่างเต็มที่ ตอนที่
สรรพสิ่งบนโลกเริ่มตื่นจากหลับไหล แถมเขายังได้ยินเสียงนกร้องและเห็น
ดอกไม้กำลังเบ่งบานด้วย

ความจริงเขาไม่คุ้นเคยกับบรรยากาศยามเช้าสักเท่าไร เพราะ
ช่วงเวลานั้นเป็นเวลาที่เขาเริ่มง่วงงุนไม่ได้สติ

"สวัสดิ์คะคุณไป" ฮาน่าชี้ไปที่หญิงสาวข้างกายด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม
"เธอเป็นรุ่นน้องของฉันคะ ชื่อเมล่า หลิน จะเริ่มรับงานต่อจากฉันตั้งแต
วันนี้เป็นต้นไป"

"ยินดีที่ได้รู้จักครับ" ชื่อเธอเพราะมาก แต่เขารู้สึกว่าเธอเหมาะจะชื่อ
Sunny มากกว่า

"สวัสดิ์คะคุณไป รีบกว้นชี้แนะด้วยนะคะ"

เมล่าชำเลื่องมองเขาแวบหนึ่ง ก่อนจะรีบก้มหน้าลงด้วยความเขินอาย
เอริคชินกับปฏิกิริยาแบบนี้เสียแล้ว อาจเป็นเพราะหน้าตาแบบลูกครึ่ง
ของเขากับเหตุผลไร้สาระอื่นๆ ที่ทำให้เขาเป็นเหมือนแม่เหล็กที่สามารถ
ดึงดูดพวกผู้หญิงได้อย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัว

ปกติเขาจะไม่รู้สึกอะไรกับท่าทีเหล่านี้ของผู้หญิง แคพวกเธอไม่มา
กวนใจเขาก็พอ แต่เพราะกลิ่นของเมล่าเยิ้มยออดเหลือเกิน พอเธอเขิน
จนพวงแก้มแดงปลั่ง เขาก็รู้สึกเหมือนเห็นแสงอาทิตย์สาดส่องทะลุก้อนเมฆ
ว่าไปแล้วก็แปลก ความจริงเขาน่าจะหลบเธอนี่นา แต่เขากลับสูดหายใจ
เข้าเฮือกใหญ่ แถมยังอยากจะได้ใกล้ชิดเธอมากกว่านี้

ขณะที่เฝ้ากำลังจะก้าวออกไป เสียงของฮาน่าที่ดังขึ้นก็เรียกสติเขา

"วันนี้ฉันพาเธอมารู้จักสถานที่และอธิบายรายละเอียดของงาน คุณไป
วางใจได้คะ เมล่าเป็นคนตั้งใจทำงาน ตอนที่พวกเราทำงานด้วยกันที่ร้าน
อาหาร หัวหน้าที่กับเพื่อนร่วมงานก็ชมเธอไม่ขาดปาก"

"อะแฮ่ม! งั้นฝากด้วยแล้วกันครับ"

ตอนนี้ไม่ใช่เวลาอาบแดด โดยเฉพาะสำหรับ 'ลูกครึ่ง' คนและแวมไพร์
อย่างเขา

8 ตำนานรักฉบับแวมไพร์

"ไม่ต้องเกรงใจค่ะ นี่เป็นหน้าที่ฉัน ฉันทำงานอยู่ที่นี่มาปีหนึ่งแล้ว พุดไปก็ใจหายเหมือนกันนะคะ"

ไม่เห็นหน้าใจหายตรงไหน จะไปก็รีบไปเถอะ

เอริคหยิบกระเป๋าเอกสารบนเก้าอี้ขึ้นมา "ผมต้องไปทำงานแล้วล่ะครับ"

"เดินทางระวังนะคะ" ฮาน่ายังคงยิ้มอย่างเบิกบาน "ถ้ามีโอกาส ฉันอาจจะได้พบคุณที่โรงพยาบาล"

ใครจะไปอยากเจอเขาที่โรงพยาบาลกัน เขาเป็นศัลยแพทย์แผนกฉุกเฉิน หรือเธออยากประสบอุบัติเหตุ เอริคถอนหายใจในใจ เขาเห็นเมล่าเงยหน้าขึ้นในที่สุด เธอยิ้มบางๆ อย่างเขินอายพลางกล่าวว่า "สวัสดีค่ะ"

รอยยิ้มเธอเปี่ยมด้วยแสงอาทิตย์ ดวงตาเธอสุกใสราวกับแสงดาว เขากะพริบตาปริบๆ ไม่เข้าใจว่าสมองตัวเองเกิดปัญหาอะไรหรือเปล่า ที่ที่มีแสงอาทิตย์จะมีแสงดาวได้อย่างไร ในเมื่อกลางวันแยกกับกลางคืน เพื่อเจอไปใหญ่แล้วเรา

หลายคนมักพูดถึง 'รักแรกพบ' ซึ่งเขาไม่คิดว่าจะเกิดขึ้นกับตัวเอง แม้ตอนนี้เขาก็ยังไม่เชื่อ แต่เขาเริ่มจะเข้าใจแล้วว่าอะไรเรียกว่าความดึงดูดที่อยากจะแต่งงาน เหมือนเขากำลังถูกพลังอันลึกลับชักจูงและบงการ เหมือนสิ่งนั้นจะเรียกว่า...โชคชะตา

"คุณไปมีอะไรจะสั่งหรือเปล่าคะ" ใบหน้าของฮาน่าฉายแววสงสัย

"ไม่มีครับ ผมไปก่อนนะ" เขาพยักหน้าพลางเดินออกจากประตู เขารู้ว่าฮาน่าสามารถจัดการทุกอย่างได้ หากไม่นับเรื่องที่เขากระตือรือร้นจะใกล้ชิดกับเขาเกินไป เธอก็โอเคทีเดียว ส่วนแม่บ้านที่มาใหม่เขาไม่แน่ใจเท่าไร ไม่แน่ใจว่าเธอหรือเขากันแน่ที่มีปัญหา

ที่แน่ๆ คือตอนนี้เขาฟันธงได้ว่าเธอจะต้องทำให้ชีวิตเขาเปลี่ยนไปแน่นอน

"เป็นไงบ้าง เขาหล่อสุดๆ ไปเลยใช่ไหม" ฮาน่าสะกิดแขนรุ่นน้อง พลางหัวเราะฮึๆ

เมลาอั้งไปสองสามวินาทีก่อนจะพยักหน้าเห็นด้วย "ค่ะ"

ดูเหมือนคุณไปจะเป็นลูกครึ่ง ผิวเขาค่อนข้างขาว แต่เครื่องหน้ากลับคมเข้ม ผมเขาเป็นสีดำ แต่หยักศกเล็กน้อย นัยน์ตาสีดำเหมือนแฝงประกายบางอย่าง กอปรกับรูปร่างสูงใหญ่กับบุคลิกงามสง่า แค่นั่งอยู่เฉยๆ เขาก็เหมือนภาพวาดชั้นยอด แต่เขากลับไม่ชอบผู้หญิง ทำให้สาว ๆ ได้แต่ถอนหายใจอย่างแสนเสียดาย

แต่แปลกที่เขาไม่ที่ตกใจไม่น้อยเมื่อเห็นเธอ ก่อนหน้านี้เธอส่งกระจกตอนอยู่ในลิฟต์แล้วนี่นา เธอไม่มีอะไรผิดปกติสักหน่อย ทำไมเขาต้องจ้องเธอด้วยแวตาสงสัยกระทั่งต่อต้านแบบนั้นด้วย หรือหน้าเธออาจจะโหลและไปคล้ายกับคนที่เขาไม่ชอบหน้าบางคน แฮ้อ...ช่างเป็นการเริ่มต้นที่ดีจริงๆ

"แต่หล่อก็ส่วนหล่อ เธออย่าได้หัวนโหวกับเขาเป็นอันขาด ฉันเคยเห็นเขาอยู่กับผู้ชายอีกคนด้วย แฮ้อ...ทำไมหนุ่มหล่อสองคนต้องมาคั้วกันเองด้วยนะ แล้วสาว ๆ อย่างเราจะมีหวังที่ไหน" ฮาน่าถอนหายใจอย่างหม่นหมอง

"ฉันไม่มีทางหัวนโหวหรอกค่ะ"

เมลาไม่หวังเรื่องนี้ เธอไม่อยากมีความรักและไม่ได้คิดถึงเรื่องแต่งงาน เธอไม่เหมือนสาวอายุสี่สิบสองทั่วๆ ไป เธอแค่อยากจะใช้ชีวิตอย่างเรียบง่ายเท่านั้น

"ยังไงก็เถอะ งานนี้ใครๆ ก็อยากได้ ฉันเห็นเธอต้องการเงินถึงได้เรียกเธอมาทำ อย่าไปบอกคนอื่นล่ะ"

"ขอบคุณค่ะ"

เมลาอาศัยอยู่กับน้องสาวสองคน พ่อแม่เธอแยกทางกันนานแล้ว ต่างคนต่างไปมีครอบครัวใหม่ พวกเขาสองพี่น้องจึงต้องใช้ชีวิตตามลำพัง

ฮาน่าเป็นรุ่นพี่ที่คณะ หางานประจำได้หลังเรียนจบ จึงให้เธอมารับงานแม่บ้านพาร์ตไทม์นี้ต่อ เธอกับรุ่นพี่ต่างเรียนไปทำงานไป ทั้งสองจึงกลายเป็นเพื่อนสนิทกัน และนี่ก็ไม่ใช่ครั้งแรกที่รุ่นพี่หางานให้เธอ

10 ตำนานรักฉบับแวมไพร์

เนื่องจากรุ่นพี่เป็นคนกว้างขวางจึงรู้ข่าวคราวมากมาย วิธีเดียวที่เธอจะตอบแทนรุ่นพี่ได้คือการทำอาหารมาให้ เพราะรุ่นพี่ไม่ยอมมารับของขวัญจากเธอ แต่กลับยินดีเหลือเกินที่จะรับเป็นอาหาร

"พรุ่งนี้ฉันจะไปทำงานแล้ว จะซื้อบ้านเมื่อไรอย่าลืมมาหาฉันล่ะ!"

"ยังไม่รู้ต้องเก็บเงินอีกกี่ปี แต่ถ้าฉันคิดจะซื้อบ้านจะต้องไปหาพี่แน่ค่ะ"

เธอเชื่อว่ารุ่นพี่เหมาะกับงานขายบ้านเป็นที่สุด เพราะรุ่นพี่เป็นคนสดใส กระตือรือร้น และเปี่ยมด้วยความมั่นใจ

"งั้นก็ตกลงตามนี้นะ" ฮาน่าพยักหน้าอย่างพึงพอใจ "มา ฉันจะพาเธอดูบ้าน คุณไปเป็นคนรักความสะอาดมาก แทบจะเรียกได้ว่าเขาเป็นโรคอนามัยจัด เวลาทำความสะอาดจึงต้องรอบคอบ เลือผ้าทั้งหมดก็ต้องรีด อาทิตย์หนึ่งเปลี่ยนผ้าปูเตียงสองหน"

เมลล่าหิบบสมุดโน้ตออกมาบันทึกรายละเอียดที่ละรายการ เธอคิดว่าตัวเองไม่ใช่คนฉลาด จึงต้องทำอะไรเป็นขั้นเป็นตอน เธออาจจะไม่ประสบความสำเร็จอย่างใหญ่โต แต่มั่นใจว่าตัวเองจะไม่หลงเดินทางผิดแน่

ฮาน่าอธิบายลักษณะงานโดยรวมเสร็จในเวลาครึ่งชั่วโมงถัดมา

"เดี๋ยวดอนกลางคืนฉันยังต้องไปทำงาน นี่กุญแจบ้าน ฉันมอบบ้านให้เธอดูแลแล้วนะ ถ้าสงสัยอะไรก็โทรเข้ามาถือฉันได้เลย"

"ขอบคุณค่ะ ไว้มากินข้าวที่บ้านนะค่ะ"

"แน่นอน ฉันไม่เกรงใจหรอกค่ะ"

เมื่อฮาน่าออกไปแล้วทั้งบ้านก็เหลือเพียงเมลล่า เธอรู้สึกประหม่าขึ้นมาทันที เหมือนตัวเองได้ก้าวเข้ามาในอีกโลกหนึ่ง

เธอดูตู้โชว์ผนังมองสำรวจไปรอบบ้าน นี่เป็นห้องที่อยู่บนชั้นสี่ลิบของอาคาร ภายนอกหน้าต่างขาวคือทิวทัศน์และแสงสียามค่ำคืน ทั้งยังมองเห็นตึกไทเปหนึ่งศูนย์หนึ่งที่ตั้งอยู่ไม่ไกล ทิวทัศน์ของคนมีเงินต่างกับคนธรรมดาอย่างเธอจริงๆ

การตกแต่งภายในบ้านเป็นสไตล์ย้อนยุค เน้นการใช้สีดำและขาวเป็นหลัก เข้ากันกับเครื่องเรือนที่เลียนแบบยุคราชวงศ์ชิง สะท้อนให้เห็น

ถึงความสูงส่งภายใต้ความเรียบง่าย เขาวางกันว่าคนรวยมีสองแบบ แบบหนึ่งเป็นพวกชอบประกาศศักดาให้ก้องโลก ส่วนอีกแบบชอบที่จะอยู่เงียบๆ เหมือนไม่มีตัวตน โชคดีที่คุณไปเป็นแบบที่สอง

ทันทีที่เดินเข้ามาในห้องหนังสือ เธอก็เห็นว่าบนโต๊ะมีชุดเขียนพู่กันจีนที่ประกอบไปด้วยพู่กัน หมึก กระจก และที่ฝนหมึก แถมยังมีกระจกเซรียนจือ* ที่เขียนแล้วมีวงหนึ่งวางอยู่ ตัวอักษรบนนั้นงดงามมีเสน่ห์

เธอไม่เคยรู้จักใครที่เป็นแบบนี้ แต่ไม่ว่าเขาจะหล่อและดีแค่ไหน ไม่ว่าเขาจะเป็นเกย์หรือเป็นผู้ชาย เธอต้องคิดว่าตัวเองกับเขาอยู่กันคนละโลก ห่างๆ เขาไว้นั้นแหละเป็นดีที่สุด

เมลากลับถึงบ้านตอนสี่ทุ่ม เธอกับน้องสาวเช่าห้องพักเล็กๆ ที่มีพื้นที่เพียงห้าสิบตารางเมตร แต่ตัวบ้านกลับมีอายุตั้งสามสิบปีแล้ว ทั้งยังเป็นห้องที่อยู่ชั้นบนสุดอีก พอเทียบกับบ้านของคุณไปแล้วก็ต่างกันราวฟ้ากับดิน ชีวิตคนเราช่างไม่เท่าเทียมกันจริงๆ และก็ไม่มีทางที่ทุกคนจะเท่าเทียมกัน ในเมื่อเส้นแบ่งห่างไกลกันขนาดนี้ คงมีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่จะก้าวข้ามไปได้

แม้จะเป็นเช่นนั้น แต่ที่นี้ยังคงเป็นบ้านอันอบอุ่นของเธอ เพราะเธอมีครอบครัวอยู่ที่นี้

"กลับมาแล้วหรือคะ!" เบลล่า หลันหันหน้าไปมองเมื่อได้ยินเสียงประตู

"จ๋า นี่เกี่ยวข้องกับซุปล้วนของเธอ"

"เฮ้!" เบลล่ากระโดดขึ้นร้องอย่างตลกดีใจ เธอเป็นพวกนอนดิ๊ก ถ้าไม่มีอาหารว่างคงอยู่ไม่ได้ "ขอบคุณค่ะ!"

ท่าที่ตลกดีใจของน้องสาวทำให้เมล่ามั่นใจว่าคนธรรมดาที่มีความสุขแบบธรรมดา ไม่ต้องมากมายหรือเลิศเลออะไร

* เซรียนจือเป็นกระจกที่ใช้สำหรับเขียนพู่กันจีนโดยเฉพาะ เริ่มใช้ตั้งแต่สมัยราชวงศ์ถัง มีคุณสมบัติพิเศษคือเนื้อกระจกละเอียด นุ่มและเบา กระจายน้ำหมึกได้สม่ำเสมอ ไม่เปื้อนอยู่ง่าย

12 ตำนานรักฉบับแวมไพร์

เธอหิบบชุดไปเปลี่ยนก่อนจะเข้าไปอาบน้ำ เธอไม่เคยกินมื่อตึก เพราะเธอจะเข้านอนก่อนเที่ยงคืนเสมอ สองพี่น้องมีไลฟ์สไตล์ไม่เหมือนกัน แต่กลับเข้ากันได้เป็นอย่างดี

เวลาตึก เมลาเดินออกจากห้องน้ำเมื่ออาบน้ำเสร็จ เธอบีบครีมลงบนฝ่ามือทั้งสองข้าง เนื่องจากต้องทำงานที่ใช้แรงงานอยู่เสมอ ไม่เป็นแม่บ้านก็เป็นสาวเสิร์ฟ เธอจึงต้องดูแลทะนุถนอมมือคู่นี้ให้ดี แม้จะไม่มีใครมาจับมือเธอ แต่อย่างน้อยตัวเองจับแล้วจะได้ไม่รู้สึกแสบ

เมื่อจัดการมื่อตึกของเธอเรียบร้อยแล้ว เมลาก็ถามพี่สาวด้วยความสงสัย

"วันนี้พี่ไปทำงานเป็นไงบ้าง คุณไปคนนั้นเป็นเกย์จริงหรือเปล่า"

"นั่นเป็นสิ่งที่รุ่นพี่บอกมา พี่ไม่กล้าถามมากหรอก แต่เขาดูหล่อและเท่มาก รสนิยมก็ดีดี" เธอคิดถึงสายตาที่คุณไปมองเธอ แต่คงไม่มีอะไรหรอกมั้ง

เบลล่าชักไหล่ "ถ้าเขาไม่สนใจพี่ แสดงว่าต้องเป็นพวกไม้ป่าเดียวกันชั่วคราว!"

"พี่ไม่ใช่สาวงามมาจากไหนเสียหน่อย เขาไม่สนใจพี่ก็เป็นเรื่องธรรมดา"

"แต่ฉันที่เป็นน้องสาวที่เป็นสาวงามระดับจักรวาลเชียวนะ อย่างน้อยพี่ก็ต้องเป็นนางงามระดับโลกละ พี่จะไม่มั่นใจในตัวเองก็ได้ แต่ห้ามไม่มั่นใจในตัวฉันเด็ดขาด!"

เมลาหัวเราะ น้องสาวเธอเป็นคนร่าเริงและมั่นใจในตัวเอง ต่างกับเธออย่างสิ้นเชิง แต่ไม่ว่าอย่างไรเธอก็ขอบคุณสวรรค์ที่ทำให้พวกเธอได้เป็นพี่น้องกัน ได้มีใครสักคนที่คอยห่วงใยและเอาใจใส่กันและกันท่ามกลางผู้คนตั้งมากมายบนโลกใบนี้

"ช่วงนี้กิจการเป็นไงบ้าง"

"ก็โอเคค่ะ ฉันอยากสั่งของมาขายเพิ่ม"

เบลลาลุกขึ้นบิตซ์เก็ยจ เธอมีประสบการณ์ในการเป็นนางแบบในเว็บ

ประมุขเยอะ เมื่อคลุกคลีกับการซื้อขายผ่านเว็บประมุขมากขึ้นจึงลุกขึ้นมาขายของเสียเองเลย ตอนนี้เธอถือเป็นผู้ขายที่มีชื่อเสียงคนหนึ่ง โดยเฉพาะสินค้าที่เธอใช้เองจะขายดีเป็นพิเศษ แหม! ก็อุตสาหกรรมมีสาวสวยโฆษณาทั้งทีนี่นา

"ของจะล้นบ้านอยู่แล้ว พี่ว่าอย่าเพิ่งสั่งของเพิ่มเลย"

พอเห็นกล่องกระดาษที่ซ้อนกันจนจะถึงเพดาน เมลาก็กลัวว่าถ้าเกิดแผ่นดินไหวขึ้นมา เธอคงจะจมอยู่ใต้กองเสื้อผ้าและรองเท้าพวกนี้แน่ แถมยังเป็นสินค้าที่ขายไม่ออกอีก แค่คิดก็เศร้าแล้ว

"ไว้ฉันหาเงินได้เยอะๆ เมื่อไร จะซื้อบ้านหลังใหญ่ๆ มาทำโกดังเก็บของ พี่คอยดูเถอะ"

เมลาเชื่อว่าน้องสาวมีความสามารถ เธอกับน้องห่างกันแค่ปีกว่า ยังเรียนมหาวิทยาลัยอยู่ทั้งคู่ แต่กลับต้องหาเลี้ยงตัวเอง ในขณะที่เธอได้แต่หางานง่าย ๆ ทำ น้องสาวที่หัวดีกลับรู้จักทำมาค้าขาย

"จริงสิ ฉันมีของดีจะรอดพี่ด้วย" เบลล่าวิ่งไปที่ตู้เสื้อผ้า หยิบยูนิฟอร์มชุดหนึ่งมาทาบบนร่าง "เป็นไงบ้าง เซ็กซี่พอไหมคะ"

"ไปเกินไปแล้ว!"

คอลลี เอวลอย เว้าหลัง ไปจนแทบจะเปลือยอยู่แล้วนะ

"ชุดสาวเซ็กซี่เปียร์ก็ต้องไปแบบนี้แหละ"

"เอาอีกแล้ว ชอบอ้าแบบนี่ทุกที" พอถึงวันเสาร์อาทิตย์น้องสาวเธอเป็นต้องวิ่งไปทำงานที่ผับ ทำหน้าที่เป็นพนักงานส่งเสริมการขายเปียร์ แต่เธอกลับชอบเรียกตัวเองว่า 'สาวเซ็กซี่เปียร์' เมลาไม่ชอบศัพท์คำนี้เอาเสียเลย แถมยังอดเป็นห่วงน้องไม่ได้ "ที่นั่นอันตรายมากไม่ใช่หรือ"

"ไม่ต้องห่วงหรอกคะ ระดับนี้แล้ว" เบลล้าเป็นคนเปิดกว้างและมีความบ้าบิ่น หรือควรจะบอกว่าพี่สาวเธอรู้แต่เพียงสาเกินไปมากกว่า "ถ้าวันหลังพี่อยากใส่ตัวไหนก็หยิบไปได้เลยนะ ยังไงรูปร่างเราก็พอๆ กัน พี่แค่ไม่ยอมโชว์เท่านั้นเอง"

"พี่ไม่ชอบให้คนอื่นมาจ้องนี่"

14 ตำนานรักฉบับแวมไพร์

"สักวันนี่จะชอบเอง โดยเฉพาะเมื่อได้เจอคนที่ถูกใจ"

เมลาชักไหลอย่างไม่มีที่หระ เธอไม่เชื่อนิทานหลอกเด็กแบบนั้นหรอก เธออาจจะเคยเชื่อสมัยตอนเป็นเด็ก แต่พอเห็นพ่อกับแม่ต่างแยกทางกันไปมีคนอื่นใหม่ เวลาเจอหน้ากันก็แสนจะเย็นชาและพูดจาเสียดสีกันไม่หยุด แถมยังต้องขึ้นโรงขึ้นศาลเพียงเพราะเรื่องทรัพย์สินสมบัติ เธอก็ได้แต่มองโลกตามความเป็นจริง

"เอาละ พี่จะนอนแล้ว เธอก็อย่าตีก้นล่ะ"

เมลามุ่งหน้าไปยังห้องนอน หนังสือตึกอึ้งจันแทบจะปิดอยู่รอบมร่อ

"คะ คุณป้ารีบเข้านอนเถอะ"

กลางดึก เมลาเข้าสู่ห้วงความฝันอย่างรวดเร็ว หมู่นี้เธอชอบฝันว่าตัวเองอยู่กลางเวที มีผู้ชายคนหนึ่งจับมือเธอไว้และยังจุมพิตมือเธอด้วย เธอเห็นหน้าอีกฝ่ายไม่ชัดและก็ไม่คิดจะมองให้ชัด ก็แค่ความฝัน จะดูให้ชัดไปทำไม

นิทานหลอกเด็กก็มีแต่ในความฝันเท่านั้นแหละ แต่แค่นี้ก็เพียงพอแล้ว เพราะเธอไม่ใช่ผู้หญิงโลกมากสักนิด จริงๆ นะ...

เวลาเที่ยงคืน ห้องวิจัยมีเพียงเสียงเครื่องมือทางการแพทย์ เอริกในชุดกาวน์สีขาวนั่งอยู่หน้าเครื่องคอมพิวเตอร์กลางห้องตัวเลขที่เปลี่ยนแปลงตาไม่กะพริบ

บนผนังมีปุ่มสีแดง ทุกครั้งที่ปุ่มนี้ส่งเสียงร้อง เขาจะต้องลงไปดูเคลดถูกฉีดยาในห้องข้างล่าง

นี่เป็นห้องวิจัยส่วนตัวของเขาที่ได้มาด้วยเล่ห์กลและเส้นสายนิดหน่อย สุดท้ายเขาจะผลิตผลงานออกมาหนึ่งชิ้น ผลตอบแทนคือการทำเขาจะได้เลือดสดๆ มาอย่างไม่ต้องลำบาก แต่อีกไม่กี่ปีเขาก็จะจากไป เพราะเขาจะไม่อยู่ประจำที่ไหนนานๆ เขาต้องทำให้ตัวเองไปมาไร้ร่องรอย หรือทางที่ดีที่สุดคืออย่าให้คนจำเขาได้ จากกันเมื่อไรก็ไม่ต้องบอกลาหรือเศร้าเสียใจ

ลูกครึ่งอย่างเขามีสายเลือดของชาวเอเชียและฝรั่ง เขาเคยเป็นแพทย์แผนโบราณ แต่ต่อมาเปลี่ยนสายเป็นแพทย์แผนปัจจุบันและเป็นถึงศิษย์แพทย์ ที่สำคัญคือเขาเป็นทั้งมนุษย์และแวมไพร์ ถ้าจำไม่ผิด เขามีอายุหนึ่งร้อยห้าสิบปีแล้ว

การมีชีวิตยืนยาวเป็นสิ่งที่น่าเบื่อ หลายปีมานี้ถ้าไม่ใช่เพราะเขาสนใจในวิชาแพทย์ เขาอาจเป็นโรคซึมเศร้าและเอาแต่คิดฆ่าตัวตาย เพื่อให้ตัวเองสูญสลายไปเหมือนพวกพ้องคนอื่นๆ ก็ได้

ฉับพลันเขาก็ได้กลิ่นที่คุ้นเคย ไม่ต้องดูก็รู้ว่าเป็นใคร เพราะหมอนั้นเป็นคนเดียวที่ไม่ต้องใช้ศิษย์การ์ดก็สามารถผ่านประตูเข้ามาได้ ยามหน้าประตูจะเปิดประตูให้เขาโดยอัตโนมัติ เพราะแวมไพร์มีความสามารถเฉพาะในการสะกดจิต ทำให้พวกเขาสามารถทำอะไรได้ตามใจชอบ

"ไฮ!" เทรเวอร์ เฮยมาถึงก็ตะโกนโหวกเหวก "ฉันทหาลูกค้ำมาให้นายละ ดึกๆ หนอยน่าจะมาถึง บุญคุณครั้งนี้นายไม่ต้องตอบแทน ขออย่าบารุงนิตหนอยก็พอแล้ว"

เตรเวอร์ไว้ผมยาวและผูกรวบเป็นหางม้า เขาแต่งตัวโดดเด่นทันสมัยเป็นเจ้าของผับ บาร์ และร้านอาหารหลายแห่งที่เปิดเฉพาะตอนกลางคืน เรียกได้ว่าเขาตามเทรนด์ในสมัยนี้ได้ดีทีเดียว

"ลูกค้ำร้านนายอีกแล้วลิ" เอริกไม่ชอบคนไข้แบบนี้เป็นที่สุด เปลืองยารักษา

"แอลกอฮอล์เป็นสิ่งที่ดี เพราะพอมนุษย์ดื่มเข้าไปมากๆ เข้าก็จะหาเรื่องทะเลาะวิวาท ถ้าไม่ใช่เพราะแอลกอฮอล์ โรงพยาบาลทั้งหลายคงเจ๊งไปแล้วละ"

เท่าที่เอริกรู้ เทรเวอร์มักจะเก็บ 'ศพ' ในร้าน หมายถึงพวกแขกที่เมาหัวราน้ำ ทำให้เขาไม่ต้องแยกเขี้ยว แค้ใช้เข็มฉีดยาก็สามารถดูดเลือดออกมาได้ แถมเขายังเป็นแวมไพร์ที่มีคุณธรรม เพราะเข็มไหนที่ใช้แล้วจะทิ้งทันทีเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดโรคติดต่อ

"ขอบคุณนายจริงๆ"

16 ตำนานรักฉบับแวมไพร์

ว่ากันตามจริงแล้วเขาควรจะขอบคุณความโง่เขลาของเหล่ามนุษย์มากกว่า โมงั้นจะมีคนป่วยมากมายจากไหนมาให้เขาทำงานวิจัย

"เราออกจะซีกัน ไม่ต้องเกรงใจหรอก" เทรเวอร์มองตู้แช่แข็งด้วยแวตาคาดหวัง "อันไหนดื่มได้บ้าง"

ว่าแล้วเซียว หมอนี่ไม่เอาของมาให้ฟรีๆ หรือ

เอริกเปิดประตูตู้แช่แข็งก่อนจะหยิบขวดสีด้าออกมาหนึ่งขวด "ตามสบาย"

เตรเวอร์ดื่มน้ำจากขวดสีด้ารวดเดียวหมด หลังจากนั้นจึงเลียมุมปากอย่างพึงพอใจ เขาเป็นแวมไพร์ร้อยเปอร์เซ็นต์ และต้องตอบสนองความต้องการของตัวเองทุกวัน

"เยี่ยม! เป็นเลือดที่บริสุทธิ์ที่สุดที่ฉันดื่มมาในช่วงนี้"

"นายอย่าชี้ชี้ขี้ขี้ลงมือกับแขกในร้านได้ไหม ยังไม่ผ่านการตรวจสอบ ใครจะรู้ว่าเรามีโรคอะไรหรือเปล่า"

แม้พวกเขาจะไม่ตายเพราะโรค แต่ก็ใช้ว่าจะไม่รู้สิกรู้สา คราวก่อนเตรเวอร์มาขอยากับเขาเพราะติดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์จากมนุษย์ที่เขาดูดเลือด

เตรเวอร์จ้องเขาด้วยสีหน้าจริงจังปลางกล่าวว่า "ไปน้อย นายก็ป่วยนะรู้ตัวไหม"

"ฉันอยู่ของฉันดีๆ จะป่วยได้ยังไง"

เอริกมั่นใจว่าเขาเป็นคนอนามัย ไม่แค่ตรวจสอบเครื่องดื่มก่อนเสมอ แต่ยังกินแต่อาหารออร์แกนิก ไข่! การเป็นลูกครึ่งทำให้เขาสามารถกินอาหารแบบมนุษย์ได้ เพียงแต่ทุกๆ วันเพ็ญจะต้องดื่มเลือดเท่านั้น ทว่า เขามักจะลืมเรื่องนี้ไป

เตรเวอร์แฉปัญหาใหญ่ของเพื่อนรัก "ความปรารถนาของนายไม่ได้รับการเติมเต็ม อาการนี้ไม่ว่าจะเป็นในมนุษย์หรือแวมไพร์ก็ไม่ได้ทั้งนั้น ถ้านายเป็นโรคซิมเคร้าเมื่อไร คิดเหอว่าจิตแพทย์จะชวยนายได้"

"ช่วยไม่ได้ ฉันเลือกของนี่นา ไม่เหมือนนายที่ไม่เลือกอะไรเลย"

แม้จะพูดขึ้นย่นเสียงแข็ง แต่ในใจเอริคกลับรู้สึกแปลกๆ เขามีความรักครั้งสุดท้ายเมื่อสิบห้าปีที่แล้วได้มั้ง เขาลืมชื่ออีกฝ่ายไปแล้ว ด้วยซ้ำ จำได้แค่อีกฝ่ายเป็นแวมไพร์สาวเชื้อสายญี่ปุ่นที่เทรเวอร์แนะนำให้ แต่คบกันไม่ถึงสามเดือนก็เลิก เพราะเขารู้สึกว่าเธอไม่ใช่

นอกจากแวมไพร์ด้วยกันแล้ว มนุษย์ผู้หญิงก็สนใจเขาไม่น้อย เรียกได้ว่าขอเพียงเขายอมเลือกก็จะมีผู้หญิงมากมายยอมพลีกายให้เขา แต่เขาไม่ปล่อยให้ตัวเองทำแบบนั้น เพราะถึงอย่างไรมนุษย์กับแวมไพร์ก็แตกต่างกัน เขาไม่อยากเปลี่ยนแปลงโชคชะตาของใคร

เขารออะไรอยู่กับแน่นอนะ รักแท้อย่างนั้นหรือ เขาเองก็ตอบไม่ได้เช่นกัน

"โรงพยาบาลมีนางพยาบาลเอ๊ะๆ ตั้งเยอะ นายเลือกมาสักคนก็สิ้นเรื่อง รุ่งขึ้นแค่ลบความทรงจำของพวกเขาทั้งหมดปัญหาแล้ว ความสุขระหว่างหญิงชายเป็นสัญชาตญาณอย่างหนึ่ง อีกอย่างแวมไพร์อย่างเราก็ไม่มีทางติดโรค แม้แต่โอกาสมีลูกยังไม่มีเลย" เทรเวอร์หยุดไปพักหนึ่ง ก่อนจะหัวเราะพลางพูดว่า "แน่นอนว่าเคสนายน่าจะถือเป็นปาฏิหาริย์"

การถือกำเนิดของเอริคทำให้โลกแวมไพร์สันตะเพื่อนไปหมด เพราะลูกครึ่งมนุษย์แวมไพร์เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้ยาก โดยเฉพาะการที่เขาไม่ประสาทมัมผัสไวกว่าแวมไพร์ทั่วไป และที่ทุกคนคาดไม่ถึงคือเขาเลือกเดินทางสายที่แตกต่างจากแวมไพร์คนอื่นๆ เขาเลือกเรียนวิชาแพทย์เพื่อช่วยเหลือมนุษย์ โลกนี้มีแวมไพร์ที่โหนอยากช่วยมนุษย์บ้างละ

เอริครู้ว่าเขาไม่ได้รับการยอมรับ แต่เขาสามารถหาเลือดดื่มได้ จึงไม่มีใครตำหนิที่เขาเลือกทำอาชีพนี้

"ไว้ก่อนแล้วกัน ฉันไม่อยากฝืนใจตัวเอง"

เอริคเป็นคนรักสงบและแทบจะเรียกได้ว่าเขามีความคิดอย่างเด๋า หากไม่ถึงคราวจำเป็นจริงๆ เขาจะไม่สะกดจิตใครส่งเดชแน่นอน

"ฉันว่านายฝืนใจตัวเองมาตลอดต่างหาก นายคิดมากเกินไปแล้ว เพื่อน สมัยนี้จะมีใครรักกันชั่วฟ้าดินสลายหรือไง พวกเขาไม่แคร่หออก

18 ตำนานรักกลบับแวมไพร์

ถ้าจะต้องมีความสัมพันธ์แบบชั่วข้ามคืนกับใคร คบกันสามเดือนเขายังว่านานเกินไปด้วยซ้ำ นายแทบจะไม่ต้องพึ่งการสะกดจิตมาลบความจำพวกเขา เพราะไม่มีใครเจ็บเพราะเรื่องอย่างนี้หรอก"

พูดได้ดีนี่ ไม่เสียทีที่เป็นถึงเจ้าของผับที่นำเทรนด์สังคม เอรียังไม่ทันจะคิดข้อแก้ตัวได้ เสียงกริ่งจุกเงินก็ดังขึ้นช่วยชีวิตเขาพอดี

"ฉันต้องไปทำงานแล้ว"

"ไม่ต้องรีบกลับมานะเพื่อน ฉันจะดูแลที่นี่เหมือนเป็นร้านของตัวเองเลย" เทรเวอร์พูดพลางเปิดตู้แช่แข็งและหยิบขวดเครื่องดื่มออกมาอีกขวด เอรียิ้มเพื่อน เขาสวมถุงมือและหน้ากากอนามัยก่อนจะหมุนตัวเดินออกจากห้อง

ระหว่างการช่วยเหลือผู้ป่วย ชุดกาวน์สีขาวและมือทั้งสองข้างของเขาเปื้อนเลือด เลือดผู้ป่วยปรากฏอยู่ตรงหน้าเขา เปื้อนอยู่ในมือเขา แต่อาจเป็นเพราะการฝึกฝนในช่วงหลายปีที่ผ่านมาทำให้เขาไม่รู้สึกละอาย ยังคงสามารถจดจ่ออยู่กับทุกขั้นตอนของการรักษาได้

ใช่! ปณิธานสูงสุดของเขาคือการช่วยชีวิตคน แม้เขาจะต้องการเลือด แต่เขาก็ยังเป็นหมอ ขอให้สวรรค์คุ้มครองเขาให้สามารถทำงานนี้ต่อไปได้อย่างราบรื่น จนกว่าจะถึงเวลาที่เขาต้องไปพบจิตแพทย์เถอะ

ในห้องหนังสือ เอรียกำลังทำสิ่งที่ทำเป็นประจำทุกวัน วันนี้เขาเขียนบทสวดปรัชญาปรมาตมาฤทัยสูตร

‘รูปร่างไม่ต่างว่าง ว่างนั้นไม่ต่างรูป รูปคือว่าง ว่างคือรูปมิผิดผัน...’

จู่ๆ เขาก็เขียนคำว่า ‘รูป’ เบี้ยวเพราะได้กลิ่นแสงแดด จริงสิ เธอคงกำลังจะเข้ามา เธอจะมาทำความสะอาดให้เขาทุกเย็นวันจันทร์กับวันศุกร์ เธอเป็นแม่บ้านที่มีหน้าที่ทำความสะอาดและซักรีดเสื้อผ้า ส่วนเขาก็เป็นนายจ้าง เรื่องมันก็เท่านั้นเอง

เมลาเปิดประตูเข้ามาแล้วเมื่อเอริคเดินมาที่ห้องรับแขก แต่เขา

ไม่กล้าเข้าใกล้เธอนักกรวกับกลัวจะเหยียบถูกกับระเบิด

"สวัสดีค่ะ คุณไป"

"เอ่อ...สวัสดีครับ"

น้ำเสียงของเธอนุ่มนวล แต่กลิ่นกายของเธอกลับรุนแรงเหลือเกิน เขารู้กระทั่งว่าเธอกำลังจะมีรอบเดือน ให้ตายสิ! ความสามารถพิเศษนี้กำลังทำให้เขาเหมือนสัตว์เดรัจฉานที่เข้าฤดูผสมพันธุ์ นี่เขาคิดจะทำอะไรกันแน่ นะ แค่มดมเขาก็แทบจะคลั่งตายแล้ว

ท่าที่ต่อต้านของชายหนุ่มทำให้เมล่ารู้สึกกังวล น้ำเสียงเธอฟังดูไม่มั่นใจนัก

"ขอโทษนะคะ จะให้ฉันเริ่มทำความสะอาดเลยไหม"

"แน่นอนครับ" เขายื่นมือขึ้นกดขมับพลาถลั้งตัวเองให้สงบจิตสงบใจ เตี่ยจะทำให้เธอตกใจ

"ถ้ามีตรงไหนที่ฉันต้องแก้ไขปรับปรุงต้องบอกฉันนะคะ"

เธอยิ้มบางๆ ให้เขา เอรึครู้ว่าเธอไม่ได้ตั้งใจยั่ว แต่เป็นการกระทำตามมารยาทและแสดงถึงความเป็นมิตร แต่เขาอยากบอกเธอเหลือเกินว่า 'กรุณาหยุดยิ้มได้ไหมครับ แล้วก็อยู่ห่างๆ ผมเหนื่อย และถ้าเป็นไปได้ให้ลงไปแช่ในถังขยะก่อนมาหาผมเพื่อความปลอดภัยของตัวเอง'

"คุณทำงานเรียบร้อยมากครับ ผมพอใจมาก"

"ขอบคุณค่ะ" รอยยิ้มของเธอกลลึกกว่าเดิม เอรึคหาใจสะดุด รอยยิ้มของเธอเกือบทำเอาเขาขาดใจ

เขานวดขมับตัวเองอีกครั้ง ความรู้สึกอันรุนแรงถูกเก็บกักจนแทบจะระเบิด เขาค่อยๆ เดินไปที่ประตูพลาถพยายามไม่โดนตัวเธอ เขารู้ว่ามีกระแสพลังบางอย่างกำลังหมุนเวียนอยู่ในห้อง แม้เขาจะไม่สามารถควบคุม แต่อย่างน้อยก็สามารถอยู่ห่างจากมันได้

บางครั้งเขาก็พบผู้ป่วยที่ดึงดูดเขาจนอดที่จะเจาะเลือดเพิ่มไม่ได้ นอกจากใช้ทำงานวิจัยแล้วจะได้นำมาลองชิม แต่ผู้หญิงคนนี้ปลุกเร้าสัญชาตญาณดิบของเขาอย่างไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน ทำให้เขาอยากจะ

20 ตำนานรักฉบับแวมไพร์

สุดตมเธอมากขึ้น อยากจะใกล้ชิดผิวหนังของเธอ เส้นเลือดของเธอ หัวใจของเธอ...พอกันที!

เขาก็มองสวมรองเท้า เมื่อเงยหน้าขึ้นก็เห็นว่าเธอกำลังจ้องเขาอยู่ ใบหน้าเขาส่อแววหิวกระหายขนาดนั้นเชียวเธอ

"ผมไปทำงานก่อนนะครับ"

"เดินทางระวังนะคะ"

เขายืนขึ้นพลงหันหน้าเดินไปทางประตู จับพลันก็รู้สึกหน้ามืด ขาทั้งสองข้างอ่อนยวบ เขารู้สึกเหมือนท้องฟ้ากับพื้นดินสลับที่กัน ฝ่าในห้องกลับกลายเป็นพื้นห้องไปเสียอย่างนั้น

"คุณไป!" เมลารีบโผล่เข้าไปประคองไหล่เขา ฟังจากน้ำเสียง เธอคงตกใจมาก

น่าชายหน้าชะมัด! เขาถึงกับเกือบจะเป็นลมในอ้อมอกผู้หญิง เขา รู้สึกถึงอุณหภูมิจากมือของเธอ กลิ่นหอมของเธอรุนแรงยิ่งขึ้น เธอรู้ตัวบ้างหรือเปล่าว่ากำลังตกอยู่ในสถานการณ์ที่อันตรายขนาดไหน ทำได้ไม่ได้ดีหรือกะ ตอนนี่เขาแค่อยากจะกดเธอลงกับพื้นแล้วกัดจุดชีพจรเธอเพื่อดูดเลือด จะเป็นตรงข้อมือ ลำคอ หรือขาพับดินะ

"เอ่อ ผมเป็นโรคความดันต่ำ พักสักเดี๋ยวคงจะดีขึ้น..."

เมลารีประคองเขาไปที่เก้าอี้พลงถามด้วยสีหน้าร้อนรน "คุณโอเคหรือเปล่าคะ จะดื่มน้ำหน่อยไหม"

เขาพยายามรักษาระยะห่างกับเธออย่างแนบเนียนพลงกลางปลดเนกไท เพื่อให้หายใจได้สะดวกขึ้น หลังจากนั้นจึงพูดเสียงหอบว่า "ในตู้เย็นมีขวดเครื่องดื่มี่ดีด้าอยู่ คุณช่วยไปหยิบให้ผมหน่อย"

"ได้ค่ะ"

เธอรีบวิ่งไปที่ห้องครัว เขาสังเกตเห็นว่าเธอสวมกางเกงยีนส์ดำ แต่ทำไมถึงดูแนบเนื้อและเช็กซีได้ขนาดนั้นนะ แค่อะพอกกับช่วงขาเรียวยาวของเธอก็ทำให้เธอไปเป็นนางแบบกางเกงยีนส์ได้สบายๆ แล้ว

แน่นอนว่าเขาเคยเจอผู้หญิงที่สวยกว่านี้ตั้งมากมาย แต่ไม่เคยรู้สึก

ว่าถูกตึงดูดเท่านี้มาก่อน ผู้หญิงคนนี้ทำให้เขาแทบจะไม่รู้จักตัวเอง

เม่ล่ากลับมาหาเขาพร้อมขวดเครื่องดื่มลึดำอย่างรวดเร็ว เธอพยายามเปิดขวดแต่ไม่สำเร็จ ทำให้ชายหนุ่มอดหัวเราะเบาๆ ไม่ได้ ผู้หญิงก็คือผู้หญิงแหละนะ ถึงอย่างไรก็ต้องการความช่วยเหลือจากผู้ชาย

เดี๋ยวนะ เป็นไปได้หรือที่เธอจะต้องการเขา หรือจะเป็นเขากันแน่ ที่ต้องการเธอ

"ให้ผมดีกว่าครับ"

เขาเปิดขวดแบบไม่ต้องออกแรง หลังดื่มไปสองสามอึกสีหน้าก็ดีขึ้น พลังคิดในใจว่าคืนนี้คงเป็นคืนวันเพ็ญ เขาถึงได้มีอาการผิดปกติแบบนี้ ลูกครึ่งอย่างเขาถือว่ามีความต้องการน้อยมากแล้ว แต่สายเลือดอย่างไร ก็คือสายเลือด ตัดอย่างไรก็คงไม่ขาด

"คุณยังอยากได้อะไรอีกไหมคะ"

คุณใจ ทั้งหวานทั้งหอมแบบคุณ โดยเฉพาะลำคอเล็กขาวผ่องนั้น

แน่นอนว่าเขาไม่ได้พูดออกไป เอริกเพียงแต่ส่ายหน้าและกล่าวว่า

"ผมไม่เป็นไรแล้วครับ"

"วันนี้ลาพักผ่อนเถอะคะ คุณไม่ควรไปทำงานนะคะ"

น้ำเสียงเป็นกังวลของเธอเจือแววอบอุ่น นานแล้วที่ไม่เคยมีใครกำชับ เขาด้วยความห่วงใยแบบนี้

"ไม่ต้องห่วงครับ ผมไปให้น้ำเกลือตัวเองที่โรงพยาบาลก็ได้" เขาพูดจริง เพราะเขามักจะใช้ร่างกายตัวเองเป็นหนูทดลองอยู่บ่อยๆ ต่อให้ต้องผ่าตัดยังไม่ปัญหาเลย

"คุณไป!" ใบหน้าเธอบอกความไม่เห็นด้วยอย่างเต็มที่

"วันนี้โชคดีที่มีคุณอยู่ด้วย ผมจะเพิ่มเงินเดือนให้นะ"

เขาคิดว่าเธอน่าจะดีใจ ที่ไหนได้ เธอกลับเงยไปพักใหญ่ ก่อนจะสบตาเขาและพูดว่า "ฉันไม่ได้อยากได้เงินเดือนเพิ่ม แค่ทำตามหน้าที่เพื่อนมนุษย์ที่ห่วงใยกันเท่านั้น ถึงฉันจะไม่รวย แต่ก็ไม่ได้จนจนเหลือแต่ความโลภ"

22 ตำนานรักฉบับแวมไพร์

เขาแอบดำตัวเองในใจ เขาทำร้ายศักดิ์ศรีของเธอ เธอหวังดีต่อเขาอย่างบริสุทธิ์ใจแท้ๆ เธอก็แค่ช่วยเหลือแวมไพร์ลูกครึ่งที่ลืมหืมเลือดและเกือบจะเป็นลม แต่เขาก็กลับตอบแทนเธอด้วยวิธีนี้

"ขอโทษครับ ผมแสดงออกได้ไม่ดีเอง เพื่อเป็นการขอบคุณคุณคราวหน้าผมขอเลี้ยงข้าวสักมื้อนะคะครับ ตกลงไหม"

เขาไม่ค่อยกินข้าวกับมนุษย์ แต่เขารู้ว่ามนุษย์ใช้การกินข้าวเป็นโอกาสในการเชื่อมไมตรี ไม่ว่าจะเป็นการแสดงความขอบคุณหรือขอโทษล้วนได้ผลทั้งนั้น

สีหน้าเคลือบแคลงของเธอเหมือนตัดสติใจไม่ถูก เธอจะตกลงหรือปฏิเสธกันแน่ๆ เขารู้สึกว่าลมหายใจเขาหยุดไปชั่วครู่ แน่นนอนว่าเขาสามารถหยุดหายใจได้พักใหญ่ การหายใจหรือไม่จึงไม่ใช่ประเด็น ประเด็นสำคัญอยู่ที่หัวใจของเขากำลังเต้นตุบๆ อย่างตื่นเต้น

หัวใจ? จริงอยู่ที่หัวใจเขายังคงเต้น แต่น้อยครั้งที่เขาจะรู้สึกของตัวเองมีหัวใจ ทำไมจู่ๆ เขาถึงมีความรู้สึกรุนแรงเช่นนี้

"เอ่อ...คุณไม่เป็นไรก็ดีแล้วค่ะ"

ตอบแบบกลางๆ ดีมาก อย่างน้อยก็ดีกว่าปฏิเสธ เขายังพอรับได้

"งั้นผมไปทำงานก่อนนะคะ"

เธอเดินตามไปส่งเขาที่ประตูห้องก่อนจะกำชับอีกครั้ง "เดินทางระวังด้วยนะคะ แล้วก็อย่าหักโหมกับงานมากเกินไป"

"รู้แล้วครับ" เขายิ้ม นานแล้วที่เขาไม่มีรอยยิ้มแบบนี้ รอยยิ้มที่มาจากหัวใจ ที่แท้เขายังมีหัวใจจริงๆ ด้วย ไมเลวเลยนี่นา

จู่ๆ เขาก็นึกถึงเรื่องสำคัญได้อีกอย่าง ถ้าเธอนำมาซึ่งแสงแดด เขาอาจจะนำมาซึ่งพายุและเสียงฟ้าร้องฟ้าผ่า เอ่อ เห็นที่เขาคงต้องรีบออกจากที่นี่แล้วละ ก่อนที่เขาจะอดใจไม่ไหวและพุ่งเข้าจู่โจมเธอ

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)